

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

№ 10.

15 maja 1927.

T R E Ś Ć :

OKÓLNIKI:

	Str.
№ 1291/II. O/27 w sprawie nadawania wakujących stanowisk wysłużonym podoficerom zawodowym	206
№ 1292/III. A. W./27 w sprawie uzupełnienia instrukcji do prowadzenia ksiąg działu gospodarczego	207
№ 1293/III. A. W./27 w sprawie wykonywania kary więzienia i aresztu zapobiegawczego na duchownych i zakonnikach.	207

PISMA OKÓLNE:

№ 1115/II. A./27 w sprawie powolnego postępowania w sprawach cywilnych przed sądami pokoju.	208
№ 1116/II. G. S./27 w sprawie zawiadamiania specjalnych poborców o okólnikach ogłaszanych w Dzienniku Urzędowym	209

KOMUNIKATY:

w sprawie puszczenia w obieg biletów bankowych 20 złotych II emisji	210
w sprawie fałszywego biletu bankowego 20 złotowego z datą 15 lipca 1924 roku typ. VII	211
w sprawie odszkodowań, wypłacanych przez Rząd Stanów Zjednoczonych rodzinom inwalidów i poległych b. żołnierzy armji Stanów Zjednoczonych z wojny światowej	212

ZAWIADOMIENIA:

Wykaz nieobsadzonych etatów w dniu 1 maja 1927 r. w apelacjach: warszawskiej, wileńskiej i lubelskiej	213
---	-----

RUCH SŁUŻBOWY	214
-------------------------	-----

ADWOKATURA:

- a) W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie 215
 b) W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie 215

KONKURSY 216

OKÓLNIK № 1291/II. 0/27.

w sprawie

nadawania wakujących stanowisk wysłużonym podoficerom zawodowym.

Do Panów Pierwszego Prezesa i Pierwszego Prokuratora Sądu Najwyższego oraz Panów Prezesów i Panów Prokuratorów Sądów Apelacyjnych.

W wykonaniu § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 października 1926 r. (Dz. U. R. P. № 115, poz. 666) winny władze naczelne, stosownie do § 4 wyżej powołanego rozporządzenia, przysyłać Ministerstwu Spraw Wojskowych, w ciągu ostatniego tygodnia każdego ćwierćrocza wykazy stanowisk, które wakować będą w następnym ćwierćroczu, aby umożliwić Komisji przy Ministerstwie Spraw Wojskowych wyznaczenie kandydatów z pośród wysłużonych podoficerów.

Wobec powyższego, proszę Panów Prezesów i Panów Prokuratorów o nadsyłanie do Ministerstwa Sprawiedliwości do dnia 15 ostatniego miesiąca każdego ćwierćrocza w 2-ch egzemplarzach wykazów wakujących stanowisk, oraz stanowisk, które wakować będą w następnym ćwierćroczu (w okręgach Sądów Apelacyjnych w Krakowie, Lwowie, Poznaniu, Toruniu i Katowicach z uwzględnieniem stanowisk dozorców więziennych), podając termin, w którym muszą być objęte oraz warunki, wymagane od kandydatów. Ustalając termin, należy uwzględnić kilkutygodniowy okres, niezbędny Komisji Kwalifikacyjnej przy Ministerstwie Spraw Wojskowych dla nadesłania podań kandydatów.

Wykazy kandydatów na wakujące stanowiska będą przysyłane przez Ministerstwo Spraw Wojskowych bezpośrednio Panom Prezesom i Prokuratorom, przyczem przy nadawaniu stanowisk wysłużonym podoficerom zawodowym zechcą Panowie Prezesi i Panowie Prokuratorzy stosować się do § 7 wyżej powołanego rozporządzenia Rady Ministrów, a w wypadku nieprzyjęcia kandydata Ministerstwa Spraw Wojskowych należy o powodach nieprzyjęcia zawiadomić i Ministerstwo Sprawiedliwości.

Warszawa, dnia 30 kwietnia 1927 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

Siennicki

Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK № 1292/III. A. W./27

w sprawie

uzupełnienia instrukcji do prowadzenia ksiąg działu gospodarczego.

Do wszystkich władz więziennictwa.

Powołując się na dołączoną do pisma okólnego z dnia 20 kwietnia 1926 r. za № 1011/III. A W./26 instrukcję do prowadzenia ksiąg działu gospodarczego i depozytów i celem uproszczenia prowadzenia tych ksiąg, polecam od dnia 1 czerwca r. b. wartość wyrozchodowanych artykułów w księgach żywnościowej i materialnej wykazywać raz na miesiąc przy zamykaniu kont. Codzienne wykazywanie remanentu ilościowo obowiązuje nadal.

Warszawa, dnia 10 maja 1927 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

Siennicki

Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK № 1293/III. A. W./27

w sprawie

wykonywania kary więzienia i aresztu zapobiegawczego na duchownych i zakonnikach.

Do wszystkich władz więziennictwa.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 1927 r. w sprawie wykonywania kary więzienia i aresztu zapobiegawczego na duchownych i zakonnikach (Dz. Urzęd. № 5, poz. 8) wprowadziło w myśl art. XXII Konkordatu między Stolicą Apostolską a Rzeczpospolitą Polską pewne ulgi specjalne w zakresie regulaminu więziennego. Ulgi te jako specjalne, służą osobom duchownym i zakonnym na mocy powyższego rozporządzenia, aczkolwiek regulaminy ogólne ich nie przewidywały. Natomiast oczywistym jest, że postanowienia rozporządzenia z dnia 23 lutego 1927 r. nie wykluczają stosowania względem wskazanej wyżej kategorii więźniów postanowień regulaminów ogólnych i specjalnych, o ile te regulaminy zawierają przepisy korzystniejsze, niż zawarte w rozporządzeniu z dnia 23 lutego 1927 r.

Warszawa, dnia 12 maja 1927 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

Siennicki

Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 1115/II.A./27.**w sprawie****powolnego postępowania w sprawach cywilnych przed sądami pokoju.****Do Panów Prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych, tudzież do sądów pokoju w okręgach apelacyjnych lubelskim, warszawskim i wileńskim.**

Do Ministerstwa Sprawiedliwości wpływają zażalenia na powolne załatwianie przez sądy pokoju spraw cywilnych. W sprawozdaniach, składanych na skutek tych zażaleń, sędziowie upatrują przyczyny powolności postępowania w szeregu przepisów ustawy postępowania cywilnego, umożliwiających stronom przewlekanie procesu i wypowiadają się za znowelizowaniem ustawy postępowania cywilnego w celu usunięcia przepisów, dających stronom możliwość działania na zwłokę. Jakkolwiek opinii tej nie można zupełnie odmówić słuszności, to jednak Ministerstwo Sprawiedliwości nie uważa za wskazane wprowadzanie dalszych zmian do ustawy postępowania cywilnego w okresie opracowywania przez Komisję Kodyfikacyjną jednolitej dla całego Państwa procedury cywilnej.

W tym stanie rzeczy nie pozostawałoby nic innego, jak dążyć do przyspieszenia postępowania sądowego przez odpowiednie wykorzystanie istniejących przepisów proceduralnych.

Jedną z najważniejszych przyczyn powolności postępowania jest niewyzyskanie przez sądy pokoju obowiązujących przepisów, a często działanie wbrew tym przepisom i to do tego stopnia, że niektóre uchybienia stały się niemal powszechną praktyką i częstokroć w wysokim stopniu wpływają na przeciąganie sporu.

Nie wdając się w szczegóły, które powinny być ustalane przy wizytacjach, Ministerstwo Sprawiedliwości zwraca uwagę na ważniejsze przypadki nieliczenia się z następującymi przepisami prawa:

1) wbrew art. 51 i 68¹ u. p. c. sądy pokoju zazwyczaj odmawiają przyjmowania powództw, zgłaszanych ustnie do protokołu, co opóźnia wytoczenie powództwa, tudzież zmusza ludność, w szczególności wiejską, do zwracania się do doradców, których udział przedłuża postępowanie;

2) wbrew art. 57 u. p. c. sądy naogół nie żądają złożenia powołanych w skardze dowodów piśmiennych o tyle wcześniej przed rozprawą, aby pozwany mógł zapoznać się z nimi, co w następstwie powoduje odraczanie rozprawy;

3) terminy rozpraw są wyznaczane dość dalekie, aczkolwiek w myśl art. 59 u. p. c. wystarczy w tej samej miejscowości jeden dzień, dzielący termin rozprawy od terminu doręczenia wezwania;

4) art. 60 u. p. c., który zezwala na niezwłoczne rozpoznanie sprawy, niewniesionej nawet na wokandę, o ile obie strony stały się i proszą o to, naogół nie jest w sądach stosowany;

5) sądy zbyt skwapliwie korzystają z przepisu art. 67 u. p. c. i odraczają wyznaczony termin do rozprawy nietylko na żądanie obu stron, ale i bez dostatecznie usprawiedliwionego powodu na żądanie tylko jednej strony (art. 75 u. p. c.);

6) sądy pokoju często z wyraźnym pogwałceniem art. 67² u. p. c. skreślają sprawę z wokandy z powodu niedoręczenia wezwania mimo, że pierwsze wezwanie było doręczone pod wskazanym adresem, a o zmianie adresu strona nie zawiadomiła;

7) art. 70 u. p. c. jest stosowany tylko czysto formalnie bez wskazania właściwego sposobu ugodowego załatwienia sprawy;

8) sądy pokoju zbyt często dopuszczają dowody, nie zastanawiając się, czy podlegająca stwierdzeniu okoliczność ma istotne dla sprawy znaczenie (art. 81¹ u. p. c.);

9) weszło niemal w praktykę, iż sądy pokoju, mając do zbadania kilku świadków, z których nie wszyscy stawili się, bezpodstawnie odraczają badanie świadków obecnych, których zeznania mogłyby niejednokrotnie o tyle dostatecznie stwierdzić powołaną okoliczność, że badanie dalszych świadków, a tem samem odraczanie sprawy, okazałoby się zbędnem. Zwolniłoby to zarazem świadków od kilkakrotnego stawiania, które nie jest usprawiedliwione w większości przypadków, chyba że zachodzi, naogół dość rzadka, potrzeba konfrontacji (art. 100 u. p. c.);

10) sądy naogół rzadko dodają wyrokom rygor tymczasowego wykonania, pomimo zgłoszonego przez strony żądania; dotyczy to w szczególności wyroków zaocznych (art. 138¹ u. p. c.), aczkolwiek w przypadkach tych rygor niewątpliwie przyspiesza postępowanie;

11) sądy pokoju zupełnie bezpodstawnie odraczają ogłoszenie sentencji wyroku i to w sprawach, które z natury rzeczy nie są skomplikowane; tego rodzaju praktyki należałoby bezwarunkowo zaniechać, jako nieusprawiedliwionej wyjątkowym przepisem ust. 2 art. 139 u. p. c.;

12) wbrew wyraźnemu przepisowi art. 136 u. p. c. zdarzają się wypadki rozkładania przez sądy na raty sumy, zasądzonej z weksłu zaprotestowanego; również sądy, wbrew art. 136 u. p. c. i 1244 k. c., bez stwierdzenia okoliczności zezwalających na rozłożenie na raty, czynią to na skutek gołosłownego twierdzenia pozwanego. Ma to zastosowanie również do spraw o eksmisje, w których sądy nawet bez wniosku pozwanego odraczają terminy eksmisji na bardzo długie okresy czasu i wbrew ustawie o ochronie lokatorów bez udowodnienia przez stronę, że należy ona do liczby bezroboczych.

Ministerstwo Sprawiedliwości, wymieniając powyższe najczęstsze pogwałcenia przepisów ustawy postępowania cywilnego, powodujące przedłużenie procesów, prosi Panów Sędziów Pokoju o stosowanie się do niniejszych wskazówek, Panów Prezesów zaś o czuwanie nad prawidłowym i szybkim tokiem spraw w sądach pokoju i udzielanie odpowiednich wskazówek przy sposobności wizytacji tych sądów (art. 37 tymcz. instrukcji ogólnej).

Warszawa, dnia 29 kwietnia 1927 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

Siennicki

Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 1116/II. G. S./27**w sprawie****zawiadamiania specjalnych poborców o okólnikach ogłaszanych w Dzienniku Urzędowym.****Do władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości w okręgach sądów apelacyjnych w Lublinie, Warszawie i Wilnie.**

Z powodu ostatniego ustępu okólnika № 1277/II. G. S./27 (Dz. Urz. № 7) podniesione zostało pytanie, czy do obowiązków prezesów sądów okręgowych należy komunikowanie notariuszom, komornikom i pisarzom hipotecznym szczegółowej treści zarządzeń, ogłaszanych w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa a dotyczących zakresu ich urzędowania.

Wobec tego uważam za niezbędne wyjaśnić, że rozporządzenia i przepisy ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości, obowiązują

wszystkie władze i urzędy podległe Ministerstwu zupełnie niezależnie od tego, czy dany urzędnik otrzymuje egzemplarz Dziennika na koszt Skarbu Państwa, czy też sposób zaznajomienia się z treścią tego wydawnictwa jest pozostawiony do jego własnego uznania. W każdym razie żadna z osób urzędowych, nie wyłączając notariuszów, pisarzy hipotecznych i komorników, nie może tłumaczyć się nieznajomością opublikowanego przepisu, wchodzącego w zakres jej urzędowania,—jeżeli zaś pomimo to Ministerstwo specjalnie zaleca w niektórych wypadkach zwrócenie uwagi pewnych organów na dany przepis lub zarządzenie, to jest to spowodowane szczególnymi względami na interes służby. Wykonanie tego rodzaju zalecenia nie wymaga oczywiście komunikowania całego zarządzenia in extenso,—wystarczy bowiem zwrócić uwagę osób zainteresowanych na opublikowanie w mowie będącego zarządzenia w takim to numerze Dziennika Urzędowego (wzgl. Dz. Ustaw lub Monitora Polskiego), pozostawiając do ich uznania troskę o to, w jaki sposób mają się one zapoznać z dokładnym tekstem zarządzenia.

W związku z tem zechcą Panowie Prezesi zwrócić uwagę notariuszów, pisarzy hipotecznych i komorników również i na niniejsze pismo okólne, jako zasadniczo normujące w mowie będącą sprawę.

Warszawa, dnia 13 maja 1927 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

Siennicki
Podsekretarz Stanu

K O M U N I K A T

w sprawie puszczenia w obieg biletów bankowych 20 złotych II emisji.

Do wiadomości władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Bank Polski, Skarbiec Emisyjny № 1903 Warszawa, dnia 19 kwietnia 1927 r.

Z A W I A D O M I E N I E.

W dniu 25 kwietnia 1927 r. Bank Polski puszcza w obieg biletu bankowe 20-złotowe II emisji.

Bilety nowej emisji wykonane są na papierze białym, rypsowanym z marginesem niezadrukowanym z lewej strony, na którym znajduje się znak wodny, przedstawiający podobiznę króla Kazimierza Wielkiego, pod nią liczba „20” i skrót „Zł.” Wymiar biletu wynosi 170x94 mm., samego zaś rysunku 114x82 mm.

Na niebieskim tle strony przedniej znajdują się szaro-brązowe figury, z których lewa symbolizuje — rolnictwo, prawa — przemysł i handel; pomiędzy nimi umieszczono tarczę podłużną, u góry której jest medaljon z białą liczbą 20.

W tarczy na szarem tle znajdują się napisy:

„Bank Polski
DWADZIEŚCIA ZŁOTYCH
Warszawa, d. 1 marca 1926 r.
PREZES BANKU
Karpiński

NACZELNY DYREKTOR
Dr. Mieczkowski

SKARBNIK
Orczykowski”

Całość obrazu ujęta jest w prostokątną ramkę, której boczne części posiadają rysunki ze stylizowanych roślin i ptaków, oraz na połowie długości wiązanie liter BP. Górna część ramki zawiera napis „dwadzieścia złotych”, dolna zaś na błękitnym tle — z lewej strony serję, a z prawej numer siedmiocyfrowy w kolorze granatowym. W narożnikach obramowania widnieje liczba 20.

W górnej części odwrotnej strony biletu znajdują się okrągłe medaljony, przedstawiające fragmenty fasad dawnego i obecnego Banku Polskiego, w kolorze szaro-brązowym.

Między medaljonami umieszczono laskę Merkurego i dwa rogi obfitości. Obok medaljonów w narożnikach górnych znajdują się liczby 20 skośnie ułożone, w dolnych — wiązania liter BP.

Całość obrazu ujęta jest w wąską ramkę. Po bokach przez całą szerokość rysunków, rzucone są pasy przeszło centymetrowej szerokości ze stylizowanymi kwiatami w tonie niebieskim, pośrodku pasów znajduje się koło, w którym widnieje liczba 20.

Nad medaljonami umieszczono napis „Bank Polski”, pod nimi zaś napis „Dwadzieścia złotych”.

Pośrodku dolnej części obrazu, na szaro-brązowym tle, znajduje się orzeł biały, zbliżony wyglądem do orła króla Stefana Batorego. Z lewej strony orła wytłoczono napis: „Bilety Banku Polskiego są prawnym środkiem płatniczym w Polsce”, z prawej zaś zastrzeżenie karne: „Podrabianie — usiłowanie podrabiania — puszczanie w obieg — lub usiłowanie puszczenia w obieg podrobionych biletów Banku Polskiego podlega karze ciężkiego więzienia”.

Wzory nowych biletów nie będą rozsyłane.

Warszawa, dnia 14 kwietnia 1927 r.

BANK POLSKI

K O M U N I K A T

w sprawie fałszywego biletu bankowego 20 złotowego z datą 15 lipca 1924 roku typ. VII.

Do wiadomości władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Bank Polski, Warszawa, dnia 22 kwietnia 1927 r. № 2032.

Z A W I A D O M I E N I E.

W ostatnich dniach zatrzymano fałszykat biletu bankowego 20 złotowego z datą 15 lipca 1924 r. (oznaczony II. EM. A lub II EM C).

T Y P VII.

Fałszykat ten wykonany jest na papierze zwyczajnym ze znakiem wodnym wytłaczanym.

Kolory farb jaśniejsze, matowe.

Rysunki tła po obu stronach biletu wykonane linjami grubszymi, miejscami jaśniejsze lub ciemniejsze — motyw białych krzyży różni się w szczegółach rysunku od biletu autentycznego.

Podobizna Kościuszki, wskutek nieodpowiedniego doboru farb i cieniowania, ma inny wyraz.

Cztery kreski cieniowania na lewym ramieniu portretu oraz punkciki nieco niżej na ramce są na falsyfikacie mocno zaznaczone, natomiast na bilecie autentycznym słabo widoczne.

Druk nierówny, grubszy, mniej precyzyjny.

W słowie „DWADZIEŚCIA” przecinek nad literą S posiada kształt trójkąta, zaś na bilecie autentycznym znaczek ten jest odmienny.

Podpisy naśladowane nieudolnie.

Cyfry numeru i oznaczenia serji — dosyć udatne.

Napis klauzuli karnej posiada litery nierównomiernie rozmieszczone, przy czem wykrój każdej litery jest różny.

Litera B w wiązaniu liter BP z prawego boku nad medaljonem posiada dolny brzuszek jakby przecięty, nie złożony z jednej ciągłej linii.

Naogół falsyfikat wykonany dosyć udatnie.

Warszawa, dnia 21 kwietnia 1927 r.

BANK POLSKI

K O M U N I K A T

w sprawie odszkodowań, wypłacanych przez Rząd Stanów Zjednoczonych rodzinom inwalidów i poległych b. żołnierzy armji Stanów Zjednoczonych z wojny światowej.

Do wszystkich sądów.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje do wiadomości, że uchwalony przez kongres Stanów Zjednoczonych termin pięcioletni od daty śmierci lub utraty zdolności zawodowej żołnierza, w przeciągu którego służyło prawo ubiegania się o odszkodowanie, — został przedłużony na dalszych pięć lat t. j. do lat dziesięciu od daty wypadku.

Zainteresowani, którzy nie skorzystali ze służącego im prawa otrzymania odszkodowania, lub którym odmówiono przyznania odszkodowania z powodu upływu pięcioletniego terminu mają możność dalszego starania się o nie.

Osobami uprawnionymi do ubiegania się o odszkodowanie są: a) wdowa po zabitym względnie żona weterana-inwalidy i dzieci również nieślubne i adoptowane oraz b) rodzice zabitego lub weterana-inwalidy, lecz tylko w tym przypadku, gdy niema osób w poprzednim punkcie wymienionych.

Wdowa po zabitym względnie żona weterana i dzieci nie mają potrzeby udowodniać zależności materialnej od weterana, podczas gdy rodzice muszą udowodnić, iż byli zależni materialnie, w przeciwnym bowiem razie odszkodowanie nie będzie im przyznane. Podania o odszkodowanie mogą być kierowane bezpośrednio do Biura Weteranów w Waszyngtonie (United States Veterans Bureau, Washington) lub należycie osteplowane — do Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Z A W I A D O M I E N I A.

Wykaz nieobsadzonych etatów w dniu 1 maja 1927 r. w apelacjach: warszawskiej, wileńskiej i lubelskiej.

№ porządkowy		Ilość nieobsadzonych etatów:						Notariuszów	
		Sędziów				Prokuratorów	Podprokuratorów		
		Prezesów	Wiceprezesów	Sąd. Najw. wzgl. Ap. Ok.	Śledczych				Pokoju
1	Sąd Najwyższy	—	—	5	—	—	1	4	—
2	„ Apel. w Warszawie	—	—	5	—	—	—	1	—
3	„ „ „ Lublinie	—	—	2	—	—	—	—	—
4	„ „ „ Wilnie	—	—	1	—	—	—	—	—
5	„ Okręg. w Białej	—	—	1	—	—	—	—	—
6	„ „ „ Białymstoku	—	—	—	1 ¹⁾	—	—	—	—
7	„ „ „ Kaliszu	—	—	—	—	—	—	—	—
8	„ „ „ Łomży	—	—	—	—	1 ¹⁾	—	—	—
9	„ „ „ Łodzi	—	—	—	—	2 ²⁾ , 3)	—	—	—
10	„ „ „ Mławie	—	—	—	—	—	—	—	—
11	„ „ „ Płocku	—	—	—	—	1 ⁴⁾	—	—	—
12	„ „ „ Siedlcach	—	—	—	—	—	—	—	—
13	„ „ „ Suwałkach	—	—	—	—	1 ⁵⁾	—	—	—
14	„ „ „ Sosnowcu	—	—	—	—	1 ⁶⁾	—	—	—
15	„ „ „ we Włocławku	—	—	—	—	1 ⁷⁾	—	—	—
16	„ „ „ w Warszawie	—	—	2	—	1 ⁸⁾	—	—	2 · Warszawa
17	„ „ „ Kielcach	—	—	—	—	—	1	—	—
18	„ „ „ Lublinie	—	—	—	—	1 ⁹⁾	—	—	—
19	„ „ „ Piotrkowie	—	—	—	—	—	—	—	—
20	„ „ „ Radomiu	—	—	—	—	—	—	—	Kamienna
21	„ „ „ Zamościu	—	—	—	—	—	—	—	—
22	„ „ „ Wilnie	—	—	1	—	1 ¹⁰⁾	—	—	Wołożyn
23	„ „ „ Grodnie	—	—	1	2 ²⁾ , 3)	1 ¹¹⁾	—	—	—
24	„ „ „ Łucku	—	—	1	2 ⁴⁾ , 5)	—	—	—	—
25	„ „ „ Pińsku	—	—	—	1 ⁶⁾	2 ¹²⁾ , 13)	—	1	—
26	„ „ „ Nowogrodku	—	—	1	—	1 ¹⁴⁾	—	—	—
27	„ „ „ Równem	—	—	3	1 ⁷⁾	2 ¹⁵⁾ , 16)	—	1	—

Sędziowie śledczy: 1) Bielsk. 2) Prużany II rew. 3) Wołkowysk II rew. 4) Łuck III rew. 5) Łuck II rew. 6) Pińsk I rew. 7) Berezno.

Sędziowie pokoju: 1) Kolno. 2) Łódź I okr. 3) Łódź I okr. 4) Płock zapas. 5) Sejny. 6) Pillica. 7) Kutno. 8) Warszawa IV okr. 9) Turobin. 10) Lida zapas. 11) Grodno. 12) Derewek. 13) Pińsk zapas. 14) Horodyszcze. 15) Równe zapas. 16) Młynów.

R U C H S Ł U Ż B O W Y W W I Ę Z I E N N I C T W I E .

Mianowani: Bolesław Malinowski, st. kancelista więzienia w Białymstoku — adjunktem kancelaryjnym tegoż więzienia w IX stop. służ., od dnia 1 stycznia 1927 r.; Eugenjusz Czechowski, p. o. kancelisty więzienia w Łodzi przy ulicy Gdańskiej — kancelistą tegoż więzienia w XI stop. służ., od dnia 1 stycznia 1927 r.; Bronisław Izdebski, st. dozorca więzienia w Łucku — kancelistą w XI stop. służ. więzienia w Równem, od dnia 1 stycznia 1927 r.; Jan Moryc, p. o. kancelisty więzienia w Suwałkach — kancelistą tegoż więzienia w XI stop. służ., od dnia 1 stycznia 1927 r.; Kazimierz Zasadziński, st. kancelista więzienia w Koninie — podsekretarzem w X stop. służ. więzienia w Kielcach, od dnia 1 lutego 1927 r.; Walerja Brysiewicz, st. kancelistka więzienia w Kielcach — podsekretarzem w X stop. służ. więzienia w Sieradzu, od dnia 1 lutego 1927 r.; Stefan Topolnicki, st. kancelista więzienia w Sieradzu — podsekretarzem w X stop. służ. więzienia w Koninie, od dnia 1 lutego 1927 r.; Stanisław Kotyński, p. o. kancelisty więzienia w Sierpcu — kancelistą tegoż więzienia w XI stop. służ., od dnia 1 stycznia 1927 r.; Leon Malinowski, st. kancelista więzienia w Pułtusku — podsekretarzem w X stop. służ. więzienia w Płońsku, od dnia 1 marca 1927 r.; Aleksandra Włodarkiewicz, p. o. st. kancelistki więzienia w Warszawie przy ul. Długiej 52 — podsekretarzem tegoż więzienia w X stop. służ., od dnia 1 marca 1927 r.; Eligjusz Nowakowski, inspektor więzienia w Siedlcach — naczelnikiem więzienia w Brześciu n/B. w VIII stop. służ., od dnia 15 kwietnia 1927 r.; Tadeusz Szelczyk, inspektor III klasy więzienia w Łęczycy — inspektorem tegoż więzienia w VIII stop. służ., od dnia 1 kwietnia 1927 r.; Adam Zawinowski, podsekretarz więzienia w Zamościu — asystentem tegoż więzienia w X stop. służ., od dnia 1 kwietnia 1927 r.; Walerjan Owczarek, p. o. kancelisty więzienia w Wilejce — kancelistą tegoż więzienia w XI stop. służ., od dnia 1 stycznia 1927 r.

Przeniesieni: Stanisław Zborowski, p. o. kancelisty więzienia w Zamościu — p. o. kancelisty więzienia w Łucku, od dnia 1 lutego 1927 r.; Eugenjusz Gawroński, kancelista więzienia w Pińczowie — kancelistą więzienia w Wilejce, od dnia 1 lutego 1927 r.; Karol Węgliński, p. o. kancelisty więzienia w Lidzie — p. o. kancelisty więzienia w Pińczowie, od dnia 1 lutego 1927 r.; Stefan Załęski, asystent więzienia w Płońsku — asystentem więzienia w Mokotowie, od dnia 1 marca 1927 r.; Bolesław Wróblewski, kancelista więzienia w Lidzie — kancelistą więzienia w Zamościu, od dnia 1 marca 1927 r.; Antoni Malec, kancelista więzienia w Radomiu — kancelistą więzienia w Warszawie przy ul. Dzielnej 24, od dnia 15 marca 1927 r.; Adam Obrycki, naczelnik więzienia w Brześciu n/B. — inspektorem więzienia w Siedlcach, od dnia 15 kwietnia 1927 r.; Józef Partykiewicz, asystent więzienia w Stanisławowie — asystentem więzienia w Grudziądzu, od dnia 1 kwietnia 1927 r.; Marjan Maselkowski, asystent więzienia w Kaliszu — asystentem więzienia w Koronowie, od dnia 1 kwietnia 1927 r.; Michał Krukowski, inspektor więzienia w Radomiu — inspektorem więzienia w Łodzi przy ul. Kopernika, od dnia 12 marca 1927 r.; Stanisław Wojtczak, inspektor więzienia w Sieradzu — inspektorem więzienia w Lublinie, od dnia 15 kwietnia 1927 r.; Józef Szewiński, inspektor więzienia w Lublinie — inspektorem więzienia w Sieradzu, od dnia 15 kwietnia 1927 r.; Apolinary Chmielowiec, naczelnik więzienia w Kobryniu — naczelnikiem więzienia we Włodzimierzu Wołyńsk., od dnia 20 kwietnia 1927 r.; Antoni Kopeć, naczelnik więzienia we Włodzimierzu Wołyńsk. w IX stop. służ. — podinspektorem więzienia w Łomży w IX stop. służ., od dnia 20 kwietnia 1927 r.; Edward Gruszecki, podinspektor więzienia w Kowlu — podinspektorem więzienia w Radomiu, od dnia 20 kwietnia

1927 r.; Wiktor Zgirski, asystent więzienia w Łomży — asystentem więzienia w Kowlu, od dnia 20 kwietnia 1927 r.; Franciszek Majewski, naczelnik więzienia w Mysłowicach — naczelnikiem więzienia w Sandomierzu, od dnia 15 kwietnia 1927 r.; Włodzimierz Strunicki, asystent więzienia w Lidzie — asystentem więzienia w Pułtusku, od dnia 20 kwietnia 1927 r.; Marjan Bortnowski, p. o. kancelisty więzienia w Pułtusku — p. o. kancelisty więzienia w Lidzie, od dnia 20 kwietnia 1927 r.; Roman Górski, podinspektor więzienia we Lwowie (Brygidki) — podinspektorem więzienia w Stanisławowie, od dnia 20 marca 1927 r.; Juljan Zapolski, podinspektor więzienia w Złoczowie — podinspektorem więzienia we Lwowie, od dnia 31 maja 1927 r.

Przydzieleni: Michał Zajczuk, p. o. kancelisty Zakładu Wychow.-Poprawczego w Wielucianach, od dnia 1 lutego 1927 r.; Antoni Płużycki, p. o. kancelisty więzienia w Radomiu, od dnia 15 marca 1927 r.; Borys Muratow, na przygotowawczą służbę na urzędnika więziennego II kategorii przy więzieniu w Słonimie, od dnia 1 kwietnia 1927 r.; Antoni Hill, na przygotowawczą służbę na urzędnika więziennego II kategorii przy więzieniu w Lidzie, od dnia 15 marca 1927 r.; Róża Bobrownicka-Libchen na przygotowawczą służbę na urzędnika więziennego II kategorii przy więzieniu w Warszawie — ul. Dzielna 24, od dnia 1 kwietnia 1927 r.; Stanisław Łuczak, p. o. asystenta więzienia w Łodzi przy ul. Targowej, od dnia 1 stycznia 1927 r., a nie jak podano poprzednio asystentem tegoż więzienia.

Zwolnieni: Franciszek Laskowski, p. o. kancelisty więzienia w Słonimie — na własną prośbę z dn. 28 lutego 1927 r.; Zofja Winnicka, st. kancelistka więzienia w Mokotowie z powodu przeniesienia w stan spoczynku z dn. 28 lutego 1927 r.; Stanisław Bzowski, praktykant na urzędnika więziennego II kategorii przy więzieniu w Piotrkowie z dn. 31 marca 1927 r. — na podstawie art. 58 ustawy o państwowej służbie cywilnej; Roman Przybytniewski, p. o. kancelisty więzienia w Sieradzu — na własną prośbę z dn. 30 kwietnia 1927 r.; Michał Czarnodolski, podinspektor więzienia w Koronowie — na mocy art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dn. 31 marca 1927 r.

A D W O K A T U R A .

W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Wpisany na listę adwokatów:

Dr. Adolf Fischmann z siedzibą w Rzeszowie.

W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Samuel Dawid Strauch z siedzibą w Kopyczyńcach,
Dr. Izrael Fabiusz Münzer z siedzibą we Lwowie,
Dr. Mojżesz Moses z siedzibą we Lwowie,
Dr. Juljusz Roth z siedzibą we Lwowie,
Dr. Michał Hryniow z siedzibą w Buczaczu,
Dr. Norbert Leon Losch z siedzibą we Lwowie,
Dr. Leopold Arnold z siedzibą w Stanisławowie,
Dr. Myszł Dawid Sucher z siedzibą we Lwowie,
Dr. Bension Fessler z siedzibą w Kołomyi,
Stefan Bolesław Łukowski z siedzibą w Gródku Jagiellońskim.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

Dr. Alfred Kielski ze Lwowa do Warszawy,
Dr. Dawid Hersch Besen z Bursztyna do Krakowa,
Dr. Wolf Teichman z Oleska do Złoczowa,
Dr. Lazar Operer ze Złoczowa do Załoziec,
Dr. Zygmunt Löw ze Lwowa do Zatora.

Przesiedlili się:

Dr. Izrael Ochs ze Złoczowa do Tarnopola,
Dr. Jerzy Apfel ze Lwowa do Ustrzyk dolnych,
Dr. Eisig Izak vel Ignacy Liss z Drohobycza do Lwowa,
Dr. Rubin Schwager z Kopyczyniec do Złoczowa.

Zmarli:

Dr. Emanuel Reiss w Buczaczu,
Dr. Gustaw Trybalski w Tłumaczu,
Dr. Eljasz Fischler w Stanisławowie.

Skreślony z listy adwokatów:

Dr. Leon Wasserberger we Lwowie.

K O N K U R S Y :

Opróżniły się posady sędziów sądu okręgowego we Lwowie, Brzeżanach, Stanisławowie, Kołomyi, Stryju i w Samborze.

Kompetenci o te lub o takie same posady, które mogą opróżnić się w tych samych lub innych sądach okręgowych w tutejszym okręgu apelacyjnym, wniosą udokumentowane podania w drodze służbowej do dnia 20 maja 1927 r. na ręce prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie.

Opróżniły się posady naczelników sądów powiatowych w Baligrodzie, Bukowsku, Jabłonowie, Bursztynie, Tłustem, Potoku złotym, Sołotwinie, Belzie, Obertynie, Uhnowie i w Żabiu.

Kompetenci o te lub o takie same posady, które mogą opróżnić się ewentualnie w sądzie powiatowym w Zabłotowie lub w innych sądach powiatowych, wniosą udokumentowane podania w drodze służbowej do dnia 20 maja 1927 r. na ręce prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie.

W okręgu sądu apelacyjnego w Toruniu opróżniła się posada dyrektora przy sądzie okręgowym w Starogardzie.

Udokumentowane podania o tę posadę należy wnosić w drodze służbowej na ręce prezesa sądu apelacyjnego w Toruniu do dnia 10 czerwca 1927 r.

W okręgu sądu apelacyjnego w Krakowie jest do obsadzenia posada naczelnika sądu powiatowego w Zatorze.

Należy udokumentowane podania o nadanie tej posady ewentualnie innej, w międzyczasie opróżnić się mogącej, można wnosić na ręce prezesa sądu apelacyjnego w Krakowie najdalej do dnia 10 czerwca 1927 r.